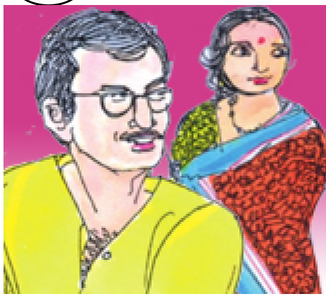

స్వాతివానకోసం

- పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

కూతురు చిన్నబుచ్చుకుందని గ్రహించిన హరిప్రసాద్ "అయ్యో నా ఉద్దేశ్యం నిన్ను తక్కువ చేయాలని కాదమ్మా. ఏదో మాట తొందరలో లోకరీతిగా అందరిలాగే అనేశాను. నిజానికి మీకు పెళ్ళి చెయ్యాలనుకున్నది ఇప్పటి మాట కాదమ్మా. మీరిద్దరూ పుట్టకముందు మీ అత్తా, నేనూ అలా అనుకునేవాళ్ళం. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే ఇది మా ఇద్దరి కలానూ. అది నెరవేర్తుతుందో లేదోనని మీ అత్తయ్య బెంగపెట్టుకుంది ఇన్నాళ్ళూ" అన్నాడు చెమరించిన కళ్ళను తుడుచుకుంటూ.

"బాచీ మావయ్యా, నువ్వూ చిన్ననాటి స్నేహితులు కనుక ఆ మాట అనుకోవడంలో అర్థం ఉంది. కానీ అత్తయ్యకు ఎందుకు నాన్నా అంత ఆరాటం, మా పెళ్ళి చేయాలని?" అంది హారిక అర్థం కానట్లు చూస్తూ.

"ఎందుకంటే శశిబావ మీ అత్తయ్యకు కన్నబిడ్డ కనుక. బిడ్డలు లేని వాళ్ళకు పెంపకానికి ఇస్తున్నప్పుడే మాట తీసుకుంది అక్క. నాకు కూతురు పుడితే మీ ఇద్దరికీ పెళ్ళిచేయాలని, మా అక్కా తమ్ముళ్ళ బంధం నిలుపుకోవాలని. అలాగే అంది మీ కమలత్త. తీరా నువ్వు పుట్టిన దగ్గరనుండీ మాతో సంబంధం కలుపుకోవడం ఇష్టంలేక పొమ్మనకుండానే పొగబెట్టినట్టుగా ఇక్కడికి రాకపోకలు బంద్ చేసింది. దాంతో మీ అత్త కొడుకు మీద బెంగతో ఇలా తయారయింది" అన్నాడు హరిప్రసాద్ బాధగా.

"నిజమా? శశిబావ జానకత్త కొడుకా?" అంది హారిక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

"అవునమ్మా ఇప్పుడర్థమైందా, మేమంతా ఎందుకింత ఆరాటపడుతున్నామో?" అంది ఇందిర.

"మీరన్నది నిజమే కావచ్చు. అయినా కానీ అప్పుడెప్పుడో మీరంతా కలిసి ఇచ్చిపుచ్చుకున్న మాటలకోసం ఇపుడు మా మనసుల్లో ఏముందో తెలుసుకోకుండా మీరిలా ఆఊహలు అల్లుకోవడం ఏమీ బాగోలేదు. బావ సంగతి నాకు తెలియదుగానీ, నా జీవితానికి సంబంధించినంత వరకూ నాకు కొన్ని ఖచ్చితమైన అభిప్రాయాలున్నాయి. అనుకున్నది సాధించేవరకూ నా ముందు పెళ్ళిమాట ఎత్తవద్దు" అంది హారిక.

"ఇప్పుడేదో అర్జెంటుగా నీకు పెళ్ళి చేసేస్తామన్నామా మేము? ఈ పెళ్ళి జరగాలంటే ఎన్ని కుదరాలి? అప్పుడు కదా మీ అభిప్రాయాల గురించి అడగాలి" అంది ఇందిర.

"ఏమో అదంతా నాకు తెలియదు. నా సంగతి నేను చెప్పాను. ఆ తర్వాత చెప్పలేదని మీరు నన్ను బ్లేం చేయకూడదు" అంది హారిక హెచ్చరిస్తున్నట్టుగా.

"ఎక్కడికి పోతాయి ఇందిరా మేనత్త బుద్ధులు? పెళ్ళి విషయంలో మా నాన్నతో మాఅక్క కూడా ఇలాగే వాదించిందని మా అమ్మ అనేది ఎప్పుడూ. అక్క కూడా దీనిలాగే చదువూ, చదువూ అని గోలపెట్టేదట" అన్నాడు హరిప్రసాద్ నవ్వుతూ.

"ఇంకేం, అత్త వారసత్వాన్ని నేను నిలబెడుతున్నాననుకోండి. కాకపోతే ఆ రోజుల్లో అత్త మీ అందరితో పోరాడి నెగ్గలేకపోయింది. నేను మాత్రం అనుకున్నది సాధించి చూపిస్తాను" అంది హారిక ఆత్మవిశ్వాసం నిండిన కంఠంతో.

"ఏమిటో దీని తీరెప్పుడూ అర్థంకాదు నాకు. ఎప్పుడు చూసినా చదువంటుంది. ఈ వయసులో పిల్లలందరూ చెలాకీగా ఆడీ పాడీ తిరుగుతూంటే ఇది మాత్రం మరో లోకంలో ఉన్నట్టుంటుంది" అని గొణుక్కుంటూ వంటగదిలోకి వెళ్ళిపోయింది ఇందిర భోజనాలు వడ్డించేందుకు.

తల్లి గొణుగుడంతా హారికకు వినిపిస్తూనే ఉన్నా జవాబేమీ చెప్పే ప్రయత్నం చేయలేదు. అలా జవాబులిస్తూ పోతూ ఉంటే, మాటలు పెరుగుతాయని, దాని వలన అనవసరంగా తల్లి మనసు నొప్పించినట్లు అవుతుందని మెదలకుండా ఊరుకుంది హారిక.

భార్య ఆగలేక బయటకు అన్నమాటలను హరిప్రసాద్ మనసులోనే అనుకున్నాడు కూతురి ధోరణి అర్థంకాక. కూతురు చదివి గొప్ప స్థాయికి చేరుకోవడం అతడికి ఇష్టమే అయినా అంతకంటే ఎక్కువగా ఇష్టమైనది అతడికి తన అక్కగారితో సంబంధం కలుపుకోవడం.

మేనల్లుడు ఆ రోజు తమ ఇంటికి వస్తున్నాడనే ఆనందంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతూ భార్యాభర్తిద్దరూ కలిసి నీట్‌గా సర్దేందుకు పోటీలు పడసాగారు.

"సర్దుడు పని నేను చూస్తానుగానీ, వాళ్ళకోసం ఏదైనా చెయ్యి ఇందిరా" అన్నాడూ హరిప్రసాద్.

మా శశికి బొబ్బట్లంటే చాలా ఇష్టమని ఆడపడుచు ఎప్పుడో అన్న మాటలు గుర్తుకు రాగా "బొబ్బట్లు చేస్తానండీ, అవంటే శశికి ఇష్టమట కదా" అంది ఇందిర.

"సరే చెయ్యి. బాచీకి కూడా బొబ్బట్లంటే చాలా ఇష్టం. కాస్త ఎక్కువ చెయ్యి. వాడూ నేనూ పట్టుపడితే మీకెవరికీ మిగలవింక" అన్నాడు హరిప్రసాద్ నవ్వుతూ.

ఇంట్లో జరుగుతున్న హడావిడితో తనకేం నిమిత్తం లేనట్లుగా తన గదిలో కూర్చుని ప్రశాంతంగా చదువుకోసాగింది హారిక.

మరిదిగారు హరిప్రసాద్ గారింటికి వెళ్తున్నాడని తెలిసి, "మా చెల్లాయికి సైట్ కొట్టడానికి భలే ముస్తాబవుతున్నావే" అంది సుగుణ అద్దం ముందు నుండి ఎంతకీ కదలని అతడిని చూసి.

శశికిరణ్ సిగ్గుపడుతున్నట్లుగా నవ్వి అక్కడినుండి బయటకు వచ్చేశాడు.

కొడుకు మావయ్యగారింటికి వెళ్ళివస్తానని చెప్పడంతో జానకి ఎంతో ఆనందపడిపోయింది.

భాస్కర్, శశికిరణ్ వెళ్ళేసరికి హరిప్రసాద్ వీధి వాకిట్లోనే నుంచున్నాడు. వాళ్ళ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా.

అది చూసి "ఇదేమిటి మామయ్యా, ఇక్కడ నుంచున్నారు? ఎవరికోసమైనా చూస్తున్నారా?" అనడిగాడు శశికిరణ్.

"ఎవరికోసమో కాదు మీ కోసమే చూస్తున్నాను. ఏరా బాచీ బాగున్నావా?" అంటూ మిత్రుడ్ని కౌగిలించుకున్నాడు హరిప్రసాద్.

"భలేవాడివేరా నువ్వు. వాకిటి దాకా వచ్చిన వాళ్ళం ఇంట్లోకి రామా ఏమిటి?" అన్నాడు భాస్కర్ అతడి చేయి వదలకుండా లోపలికి నడుస్తూ. వాళ్ళని అనుసరించాడు శశికిరణ్.

ఇంట్లోకి వస్తూనే శశికిరణ్ చూపులు హారిక కోసం వెదకడం గమనించాడు హరిప్రసాద్.

"అమ్మా, హారికా ఇలారా, మావయ్యా వాళ్ళూ వచ్చారు" అంటూ పిలిచాడు కూతుర్ని.

వాళ్ళు వచ్చారని వినడంతోనే చదువుతున్న పుస్తకం మడిచి పక్కన పెట్టి హాల్లోకి వచ్చింది హారిక.

భర్త కేక విని వంటింట్లో ఉన్న ఇందిర కూడా హడావిడిగా వచ్చి వాళ్ళిద్దర్నీ పలకరించి, లోపలికి వెళ్ళి మంచినీళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చింది.

హారిక వచ్చి "బావున్నారా మావయ్యా" అంటూ భాస్కర్‌నీ, "హాయ్" అంటూ శశికిరణ్‌నీ పలకరించి ఎదురుగా ఉన్న సోఫాలో కూర్చుంది.

తాము వస్తున్నామని తెలిసి హారిక ప్రత్యేకంగా అలంకరించుకుంటుందని ఆశించాడు శశికరణ్. అతి సింపుల్‌గా ఉన్న ఆమె వస్త్రధారణ చూసి కొంచెం ఆశ్చర్యపోయాడు. అతడికి తన తండ్రితో వాదిస్తూ హారిక గూర్చి తల్లి అన్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి.

బుట్టబొమ్మలా ఒంటినిండా నగలు దిగేసుకుని తలలో తట్టెడు పూలు సింగారించుకుని అచ్చం పల్లెటూరి బైతులా ఉన్న హారిక ఎక్కడ. నాగరికతకు ప్రతిరూపంలా అధునాతనంగా ఉండే నా ఫ్రెండ్ కూతురు అనూష ఎక్కడ? నక్కకీ, నాగలోకానికీ ఉన్నంత తేడా ఉంటుంది ఇద్దరి మధ్యా అంటూ.

ఇప్పుడు హారికను మమ్మీ చూస్తే ఏముంటుంది అనుకున్నాడు.

హారికతో గతంలో మాట్లాడి ఉన్న భాస్కర్ ఆమె వేషధారణ చూసి ప్రత్యేకంగా ఆశ్చర్యపోలేదు.

చిన్న చిన్న లేత గులాబీరంగు పూలు ఉన్న తెల్లని టాప్. గులాబీ రంగు బాటం.. అదే రంగు చున్నీతో ఎంతో నిరాడంబరంగా ఉన్నప్పటికీ, తీర్చిదిద్దినట్టున్న శరీరాకృతితో చూపరులను ఇట్టే ఆకర్షించేటట్లు ఉంది. ముఖ్యంగా ఆ కళ్ళల్లో కాంతి ముఖంలో నిర్మలత్వం, శశికిరణ్ హారికను అలా చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

తన వంకే అలా రెప్పవేయకుండా చూస్తున్న శశికిరణ్‌ను "ఏమిటీ బావా, అలా చూస్తున్నావు. ఏదో అపరిచితురాలిని చూస్తున్నట్లు" అంటూ నవ్వింది.

నవ్వుతున్న హారిక ముఖం మరింత సమ్మోహనంగా అనిపించింది అతడికి.

"అపరిచితంగానే అనిపిస్తున్నావు మరి. అప్పుడెప్పుడో అన్నయ్య పెళ్ళిలో చూసినప్పటికీ, ఇప్పటికీ పోలికే లేదు నీలో" అన్నాడు శశికిరణ్.

"అవును, ఏళ్ళ తరబడి ఇక్కడికి రాకపోతివి నువ్వు. అందుకే అలా అనిపిస్తోంది నీకు" అంటూ తాను తెచ్చిన బొబ్బట్ల ప్లేట్లు వాళ్ళ నలుగురికీ ఇచ్చి మంచినీళ్ళు తెచ్చేందుకు లోపలికి వెళ్ళింది ఇందిర.

"ఓ, బొబ్బట్లా నాకు చాలా ఇష్టం. మా పెద్దమ్మగారు చాలా బాగా చేస్తారు ఇవి" అంటూ చాలా ఉత్సాహంగా బొబ్బట్లు తింటూ.

“నాది కూడా సేం డైలాగ్ అమ్మా" అన్నాడు భాస్కర్ ఉత్సాహంగా బొబ్బట్లు తింటూ.

"తెలుసన్నయ్యా, మీకిద్దరికీ ఇష్టమని చేసాను" అంది ఇందిర నవ్వుతూ.

"చాలా బాగున్నాయమ్మా అచ్చం మా వదిన చేసినట్లే ఉన్నాయి" అన్నాడు భాస్కర్ వాటి రుచిని ఆస్వాదిస్తూ.

"అయితే మరో రెండు వేసుకోరా. తీసుకురా ఇందిర్ ఆబాచిగాడికి చాలా ఇష్టం" అన్నాడు హరిప్రసాద్ ఉత్సాహంగా.

"చాలురా బాబూ, ఇంకా చిన్నవాళ్ళమేమిట్రా మనం అప్పట్లా తినేయడానికి" అన్నాడు భాస్కర్ వారిస్తున్నట్లుగా.

"అత్తా నాకు మాత్రం మరో రెండు పట్రా" అన్నాడు శశికిరణ్ తన ప్లేటు ఖాళీ చేసేసి.

బొబ్బట్లు తింటూ మిత్రులిద్దరూ వాళ్ళ చిన్ననాటి ముచ్చట్లలో పడిపోయారు.

"మావయ్యా, డాడీ మీ ముచ్చట్లన్నీ చెబుతూ ఉంటారు. వెనక బెంచీలలో చేరి అమ్మాయిలను బాగా ఏడిపించడంతో సహా" అంటూ తనూ మాటలు కలిపాడు శశికిరణ్.

హారిక ముందు ఆ ప్రస్తావన రావడంతో మిత్రులిద్దరూ సిగ్గుపడిపోయారు.

"నీకు బొత్తిగా సిగ్గులేదురా లేకపోతే పిల్లలతో ఎవరైనా ఇవన్నీ చెబుతారా?" అన్నాడు హరిప్రసాద్ భాస్కర్ భుజం మీద చిన్న దెబ్బ వేసి.

"నువ్వు కూడా ఏం మారలేదురా. అప్పటిలాగే ఇప్పుడు కూడా నా భుజం మీద బాదేస్తున్నావు" అన్నాడు భాస్కర్ హాయిగా నవ్వుతూ.

ఇంతలో రమ్య సుడిగాలిలా దూసుకు వచ్చింది లోపలికి. రమ్యను చూసి అంతా ఆశ్చర్యపోయారు.

అదేం గమనించని రమ్య శశికిరణ్ దగ్గరకు వచ్చి "ఈవేళ క్లాసులేం లేవని తెలిసి కాలేజీ నుండి ఎంతో ఆశగా నీకోసం ఇంటికి వెళ్ళాను. తీరా చూస్తే నువ్విక్కడికి సెటిల్ అయ్యావు అంటూ చుట్టూ చూసి, ఓహో బాబాయి కూడా ఇక్కడే ఉన్నారే? అమ్మా హారికా, నువ్వు కూడా ఇక్కడే ఉన్నావా? ఈ రోజు కాలేజీకి వెళ్ళలేదా ఎన్నాళ్ళయింది నిన్ను చూసి" అంటూ హారిక దగ్గరకు వచ్చి తలమీద మొట్టింది చిన్నగా.

తలమీద చేత్తో తడుముకుంటూ "రాక్షసీ, అందుకే నిన్ను అమ్మ తుఫాన్ అంటుంది. సరే తిట్టి తిట్టి అలిసిపోయావు గానీ, ఇంద ఈ బొబ్బట్టు తిను" అంటూ తన చేతిలోని ప్లేటు రమ్య చేతిలో పెట్టి చెయ్యిపట్టిలాగి తన పక్కన కూర్చోబెట్టుకుంది హారిక.

బొబ్బట్టు తింటూ "ఏమిటి, ఈ ఒక్క బొబ్బట్టుతోనే సరిపెట్టేస్తారా మీరందరూ డజన్లు డజన్ల కొద్దీ లాగించి" అంది రమ్య సీరియస్‌గా మొహం పెట్టి.

"వాములు తినే స్వాముల వారికి పచ్చగడ్డి ఫలహారం అన్నట్లు ఈ ఒక్కటీ ఏమూలకి సరిపోతుందమ్మా నీకు. అదిగో అమ్మ తెస్తూంది భారీగా, లాగించు మరి" అంది హారిక పరిహాసంగా.

"ఎందుకే దాన్నలా ఆడిపోస్తుకుంటావు?" అని కూతుర్ని మందలిస్తూ "దాని మాటకేం. రా తల్లీ నీకెన్ని కావాలంటే అన్నీ తిను" అంటూ తాను తెచ్చిన ప్లేటును రమ్యకు అందించి తల నిమిరింది ఇందిర.

మేనత్త ప్రేమకు రమ్య కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. "నీ ప్రేమ చాలత్తా ఇంకేం వద్దు నాకు" అంటూ ఇందిర చేతిని తన చెంపకు ఆనించుకుంది రమ్య.

"పిచ్చిపిల్లా నేనింటికి ఫోన్ చేసి సుగుణకు చెప్తాను కానీ, ఈ పూట అందరూ ఇక్కడే ఉండిపొండి. సరదాగా కలిసి భోజనం చేద్దాం" అంది ఇందిర ఉత్సాహంగా

"భోజనం కోసమా ఇంతదూరం నేను పడీ పడీ వచ్చింది. సరదాగా ఎక్కడికైనా వెళ్ళి వద్దాం" అంది రమ్య.

"రాక్షసీ, నాకు తెలుసు నువ్వు నా చదువు చెడగొట్టడానికే వచ్చావని" అంటూ రమ్య రెండు బుగ్గలూ పట్టుకుని లాగింది హారిక.

"ఇదిగో నన్ను మాటిమాటికీ రాక్షసీ అన్నావంటేనా?" అంది రమ్య తర్జని చూపించి హారికను బెదిరిస్తున్నట్టుగా.

"ఏం చేస్తావే, తలదీసి మొలేస్తావా? అంటాను. ఒక్కసారి కాదు, వందసార్లు అంటాను. రాక్షసీ అని ఏం చేసుకుంటావో చేసుకో పో" అంది హారిక కవ్విస్తున్నట్లుగా.

"అందుకే కాబోలు ఈ రాక్షసిని చూసేందుకు తమరు తెగ కలవరిస్తున్నారట. మా వదిన చెప్పిందిలే" అంటూ హారిక మీద ఒరిగిపోయి నవ్వింది రమ్య.

"బాచీ, వీళ్ళిద్దనీ చూస్తూంటే మన చిన్ననాటి రోజులు గుర్తుకు రావడంలేదూ" అన్నాడు హరిప్రసాద్.

"అవునన్నట్లు"గా తలాడించాడు భాస్కర్.

దాదాపు సంవత్సరం రోజులుగా నవ్వనేదే మర్చిపోయినట్లు దిగులుగా, దీనంగా ఉన్న రమ్య ఈరోజు మనసారా నవ్వుతూంటే ఎంతో సంతోషంగా అనిపించింది హరిప్రసాద్‌కి.

మేనకోడలి వంక ఆప్యాయంగా చూస్తూ "నవ్వమ్మా రమ్యా. నిన్నిలా చ్చూసి యుగాలయినట్లుంది నాకు" అంటూ రమ్య దగ్గరికి వెళ్ళి ఆప్యాయంగా భుజం తట్టాడు హరిప్రసాద్.

ఆ మాట వింటూనే సైలెంట్ అయిపోయి తన పెద్ద పెద్ద కళ్లతో అందరి వైపూ దిగులుగా చూసింది రమ్య.

రమ్య మళ్ళీ దిగుల్లోకి కూరుకుపోతుందేమోనని భయపడిన హారిక "బయటకు వెళ్దామన్నావు కదా ఎక్కడికి వెళ్దాము?" అంది ఉత్సాహపరుస్తున్నట్లుగా.

దాంతో మళ్ళీ మామూలుగా అయిపోతూ "అన్నయ్య ఎక్కడికి వెళ్దాం అంటే అక్కడికే. మీరు కూడా రండి అందరం కలిసి సరదాగా వెళదాం" అంది రమ్య భాస్కర్, హరిప్రసాద్‌ల వంక చూస్తూ.

"మేమెందుకమ్మా పిల్లలు మీరు సరదాగా వెళ్ళిరండి" అన్నాడు భాస్కర్.

"అవునమ్మా, మేమిద్దరం కలిసి చాలా కాలమైంది. చెప్పుకోవలసిన కబుర్లు చాలా ఉన్నాయి. మీరిద్దరూ వెళ్ళిరండి" అన్నాడు హరిప్రసాద్ భాస్కర్ భుజం చుట్టూ చేయివేసి.

ఆ స్నేహితుల ఇద్దరి ప్రేమనీ అపురూపంగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు శశికిరణ్.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments